25/12/2020

“Δεν με νοιάζει ούτε ο θάνατος, ούτε η πανδημία, ούτε ο φόβος”

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Αλεξανδρείας

Είναι κι αυτά τα λόγια, τις άγιες τούτες ημέρες, που αφυπνίζουν, προβληματίζουν. Γραφόμενα στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, που αναδεικνύουν το πραγματικό νόημα των Χριστουγέννων.

Αντιγράφουμε από την Επισκοπή Τολιάρας και Νοτίου Μαδαγασκάρης:

Παγκόσμιος εγκλεισμός. Κάποιος μου είπε ότι οι πόλεις στολίστηκαν κανονικά. "Ανοησίες, αφού δεν μπορεί κανείς να δει τα λαμπάκια", σκέφτηκα από μέσα μου, ενώ ταυτόχρονα χαμογέλασα τυπικά και αδιάφορα. Οι εορταστικές εκδηλώσεις δίχως κόσμο, οι στολισμοί στις πλατείες που κάνεις δεν επιτρέπεται να περπατήσει, τα υποτιθέμενα χαμόγελα πίσω τις μάσκες, μου θυμίζουν τα μαυσωλεία. Περίτεχνα και πανάκριβα ταφικά μνημεία τα οποία ο ενδιαφερόμενος δε μπορεί να τα χαρεί.

Στην περιοχή μας, προτιμήθηκε να μην στολιστεί τίποτα. Δεν περισσεύουν χρήματα προφανώς ή έτσι πιστεύω τουλάχιστον. Αργά το απόγευμα της παραμονής μπήκαμε στην Εκκλησία. Δύο άτομα. Ένας λειτουργός, ένας ψάλτης. Κουτσοψαλαμε τους ύμνους, ποτέ δεν είχα καλή φωνή, ούτε εγώ δε με αντέχω πολλές φορές, λειτουργήσαμε, και τελειώσαμε με τη βεβαιότητα ότι δίπλα μας ήταν πολλοί περισσότεροι απ' όσους καν θυμήθηκα να μνημονεύσω. Ελαφρύ κρύο και αεράκι. Ανταλλάξαμε ευχές και ασπασμούς με τον ψάλτη και καθένας πήγε σπίτι του. Πάλι τυχερός, σκέφτηκα. Η πόρτα του σπιτιού απέναντι από την πόρτα της εκκλησίας και δίπλα στην κλινική μας. Μπήκα μέσα κάθησα σε ένα σκαμνί και πήρα μερικές ανάσες, απ' εκείνες που μετά βίας παίρνει κάποιος που κάτι του λείπει δίχως να ξέρει τι. Ίσως το φως.

Το σκοτάδι ήταν ότι το χειρότερο μια τέτοια νύχτα. Συνήθως το γραφείο φωτίζονταν από τα διερχόμενα αμάξια, ξανά και ξανά, ρυθμικά, σαν λαμπάκια δένδρου. Τώρα όμως τίποτα. Σηκώνομαι, αρπάζω το κασκόλ μου, το τυλίγω άχαρα στο λαιμό μου, και βγαίνω έξω. Μια μικρή παρανομία. Από αυτές που σου θυμίζουν επιδρομές της παιδικής ηλικίας σε σπίτια ξεχασμένα που τα βαφτίζαμε "κρησφύγετα". Τρέχω σαν τρελός στην κλινική. Ανοίγω την πόρτα και πηγαίνω στο δωμάτιο με τους διακόπτες. Τέτοιες ώρες μετανιώνω που δεν καπνίζω, ένας αναπτήρας θα φώτιζε τα ταμπελακια με το τι ανάβει τι. Ας τα δοκιμάσουμε όλα. Διαδρομος, όχι. Δωμάτια, όχι. Οφθαλμιατρείο, δεν ταιριάζει τέτοια μέρα. Αυτό ναι! Ο φωτιζόμενος Σταύρος, της οροφής! Ανεβάζω το διακόπτη σαν να ενεργοποιούσα τη μηχανή παραγωγής χαράς. Φως! Περισσότερο φως, όσο θερμαίνονται οι λάμπες. Λιγότερο σκοτάδι δηλαδή. Τρέχω σαν περισσότερος τρελός απο πριν. Κλειδώνω και στέκομαι απέναντι. Το Άστρο της Βηθλεέμ! Σίγουρα έτσι θα έμοιαζε, για να βεβαιώσει οποίους έρχονται ότι Αυτός θα πεθάνει με τρόπο σκληρό για όλους εμάς. Κάθησα εκεί ώρες. Προσευχήθηκα, χτυπούσα τα πόδια μου στο ρυθμό εμπορικών επιτυχιών των Χριστουγέννων, ρουφούσα κρύο αέρα και ήμουν χαρούμενος. Μπήκα στο σπίτι ξανά. Δεν με νοιάζει τίποτα, ούτε ο θάνατος, ούτε οι πανδημία, ούτε ο φόβος. Μου φτάνει που ο Χριστός Γεννάται!

